

Arrest

nr. 290 246 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE BEULE
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. DE BEULE verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 mei 2021 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de unie in functie van zijn Nederlandse broer, gevestigd in België (bijlage 19ter).

Op 27 september 2021 weigerde de burgemeester of zijn gemachtigde van de stad Antwerpen het verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten aangezien volgens de gemachtigde geen ziektekostenverzekering was voorgelegd (bijlage 20).

Op 5 augustus 2022 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Nederlandse broer.

Op 5 december 2022 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.08.2022 werd ingediend door:

Naam: Y. Voorna(a)m(en): M. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: [...] 1990 Geboorteplaats: A. Z. Identificatienummer in het Rijksregister: [...] verklaart te verblijven te: [...] ANTWERPEN

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.08.2022 gezinshereniging aan met zijn broer, dhr. Y., A. (...), van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.'

Artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven'.

Echter blijkt uit het administratief dossier helemaal niet dat betrokkene de referentiepersoon vergezelt of zich bij hem komt voeg. In het politieverlag van 01.09.2022 worden de volgende vaststellingen gemaakt: "bij een aantal recente woonstcontrole op V. L. [...] (24e verdiep) heb ik nooit (eigen onderlijning) Y. A. aangetroffen. Wij hebben hem enkel gesproken aan de telefoon. Hij bedient zich van een gsm nummer met Nederlandse landcode en spreekt met "Hollands" accent. Nu heeft zijn broer M. zich laten inschrijven op het adres en ook daar waren er wat verdachte zaken. Hij kon eerst enkel zijn Marokkaans paspoort op zijn gsm laten zien. Wanneer wij enkele dagen nadien opnieuw gingen aanbellen kon hij ons geen papieren paspoort(sic) laten zien, omdat "het op het Kiel" lag. Enkele dagen nadien kregen wij een Marokkaans paspoort te zien afgeleverd door Consulaat te Rotterdam. M. heeft status "afgevoerd verlies van verblijfsrecht" sinds 27/09/2021 en ik heb de woco positief afgesloten omdat ik hem effectief heb aangetroffen. (...) Ik heb de indruk dat de broers Y. eigenlijk in Nederland verblijven maar ook een Belgisch adres willen behouden (sociale fraude?)."

Gelet op het voorgaande en op het feit dat zowel betrokkene als de referentiepersoon thans onder voorstel van ambtshalve afvoering staan, kan worden gesteld dat betrokkene zich niet bij de referentiepersoon komt voegen.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht wordt hem geweigerd. Zijn A.I. dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier en meerbepaald (sic) het voormeld politieonderzoek niet dat betrokkene in België een gezinscel vormt met de referentiepersoon. Ook wordt getwijfeld aan het feit dat de neef(sic) die bij betrokkene staat ingeschreven effectief op het adres zou verblijven. Voor over dat het geval zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkene een volwassen persoon is waarvan, op basis van huidige

gegevens, mag verwacht worden dat hij zijn leven verder kan beleven in het land van herkomst of origine en dit zonder de nabijheid van de die neef(sic) en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat dit niet mogelijk zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België.

Wat de door betrokkene aangehaalde medische problematiek betreft blijkt uit het advies van de arts-adviseur van de DVZ van 29.11.2022 dat betrokkene een aangeboren afwijking heeft waarvan de ernst niet kan worden beoordeeld bij gebrek aan een grondige evaluatie. Verder kan zijn aandoening de nood aan mantelzorg niet automatisch verantwoorden; de nood aan mantelzorg werd niet geobjectiveerd. Tot slot werd er geen medische zorg meegedeeld zodat het ook niet mogelijk is om na te gaan of eventuele zorgen die betrokkene zou behoeven beschikbaar zijn in zijn herkomstland.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Huidig medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt aldus apart en beveiligd bewaard. Huidige beslissing gaat gepaard met bijgevoegde gesloten omslag dewelke aan betrokkene, samen met de betekening van huidige beslissing, wordt overhandigd.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Er is niet met alle elementen rekening gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 22 november 2012, nr. 221;475). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Verwerende partij is, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

De verwerende partij moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen, wat in casu niet is gebeurd.

Verzoeker brengt een kopie woonbewijs met historiek adressen bij, waaruit blijkt dat hij ingeschreven is in 2018 Antwerpen, V. [...]. (stuk 2) Hetzelfde geldt voor de referentiepersoon, hij is sedert 18/04/2021 ingeschreven te 2018 Antwerpen, V. [...] (stuk 3)

Referentiepersoon is een alleenstaande ingeschreven te 2018 Antwerpen, V. [...]. (stuk 4)

Stuk 6 vermeldt de gegevens van de wijkagent die langs is geweest. Referentiepersoon woont weldegelijk op het adres, er is geen sprake van afvoering zoals vermeld in de beslissing.

Minstens schendt de verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel door geen afdoende rekening te houden met de feiten.

Op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel is het bestuursorgaan ertoe gehouden op een zorgvuldige wijze aan feitenvinding te doen en ervoor te zorgen dat allé feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht.

De bestuurlijke beslissing moet dus gesteund zijn op een behoorlijk onderzoek van de zaak en genomen zijn met kennis van alle relevante feitelijke gegevens van het dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dus dat het bestuur bij de feitenvinding slecht na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt. (RW, 2022-23, nr 23, Noot- Het zorgvuldig onderzoek naar de feiten : een wake-up call voor de besturen, p 890-901) (stuk 7)”

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient er vooreerst sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Uit de stukken die verzoeker bezorgd in het kader van de aanvraag blijkt zeer duidelijk dat verzoeker samen met de neef, een gezin vormen.

Gelet op het feit dat er sprake is van een hecht gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, diende de verwerende partij rekening te houden met de mogelijk schending van artikel 8 EVRM, hetgeen de verwerende partij niet gedaan heeft.

De verwerende partij maakt zich derhalve hierbij schuldig aan een schending van artikel 8 EVRM. Het is niet omwille van het feit dat de verwerende partij meent dat verzoeker de referentiepersoon niet komt vergezellen, dat verzoeker zich niet kan bevinden in een gezinssituatie die dient beschermd te worden overeenkomstig artikel 8 EVRM.

Verzoeker meent dat het gezinsleven dat hij onbetwistbaar heeft met de referentiepersoon op disproportionele wijze wordt aangetast, in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd welke motieven opgesomd in alinea 2 van artikel 8 EVRM de aantasting van het gezinsleven zouden rechtvaardigen, noch in welke mate deze aantasting proportioneel zou zijn.

Artikel 8 van het EVRM beschermt naast het gezinsleven tevens het privéleven.

Onder het recht op respect van het privé-leven, toegekend door de internationale beschermingsinstrumenten van de rechten van de mens, moet worden verstaan als « het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, sexuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd» (J.-L. RENCHON, «La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed, Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In het onderhavig geval, moet het onderzoek naar de proportionaliteit uitgevoerd worden, rekening houdend met dit recht op het privé-leven.

De Raad van State, preciseert in dit opzicht in haar arrest n° 58.969 van 1 april 1996 dat « het recht op respect van het privé- en familieleven, toegekend door het art. 8.1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, kan worden beperkt door de contracterende Staten binnen de grenzen vastgesteld door het art. 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 aangaande de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de lijn ligt van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk op het bovenvermelde art. 8 uitmaakt, de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, effectief strijdig kan blijken te zijn met dit artikel. » (R.D.E.. 1996, p. 743-744) Paragraaf 2 van deze zelfde beschikking staat geen inmenging in dit recht toe dan op voorwaarde dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in deze paragraaf en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Naast deze “principes” doet het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een beroep op een aantal criteria, die toelaten uit te maken of zo'n daadwerkelijke maatschappelijke behoefte voorligt.

Ten eerste is er het pertinentiecriterium. De maatregel moet relevant zijn om het beoogde doel te bereiken. Inzake quod certe non.

Een tweede criterium is dat van de proportionaliteit. Hier is de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In casu kan moeilijk worden aanvaard dat de beslissing proportioneel is en een legitiem doel nastreeft.

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw critérium te hebben geïntroduceerd, met name van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken “in the least onerous ways as regards human rights” (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handbook EVRM, Deel 2, volume 1, VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720).

De essentiële vraag is of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij op voormelde vragen geen antwoord.

Besluit:

Dat verzoeker aldus aantoont dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het recht op privé- en familielevens zoals voorzien in artikel 8 EVRM, nu de bestreden beslissing met deze gegevens verzuimt rekening te houden.

Bijgevolg is dit middel ernstig.

Verzoeker verwijst naar stuk 5, foto's van hem en referentiepersoon, waaruit duidelijk blijkt dat ze een gezinsleven vormen.”

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Verzoeker is niet in staat om te reizen en er bestaat tevens geen adequate behandeling voor verzoekster in het land van herkomst (artikel 3 van het EVRM)

Verzoeker is wegens zijn medische toestand niet geschikt om te reizen en het land te verlaten.

Zodoende kan verzoeker praktisch niet terugkeren naar zijn land van herkomst zonder een groot gezondheidsrisico te nemen.

Een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst in zijn huidige medische toestand zou dan ook een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna ‘EVRM’).”

In het eerste middel voert verzoeker in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel aan dat niet met alle elementen rekening is gehouden. Hij geeft een uitgebreide theoretische toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde zich niet afdoende geïnformeerd over alle relevante elementen. Uit de historiek van de adressen, die verzoeker voegt in de stukken 2 en 3, blijkt dat zowel hij als de referentiepersoon zijn ingeschreven op hetzelfde adres. Ook uit de gegevens van de

wijkagent blijkt dat de referentiepersoon woont op het adres en er geen sprake is van afvoering van ambtswege. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde bijgevolg niet afdoende rekening gehouden met de feiten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel moet beoordeeld worden in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 47/1 inuncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

“1°[...];

2°[...];

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

De Raad sluit zich aan bij de theoretische toelichting van verzoeker over het begrip ‘zorgvuldigheidsbeginsel’, doch volgt verzoeker niet dat de gemachtigde thans onzorgvuldig zou gehandeld hebben. De gemachtigde betwist immers niet dat verzoeker en de referentiepersoon officieel staan ingeschreven op hetzelfde adres. De gemachtigde motiveert wel dat beiden op het moment van de beslissing onder een “voorstel” van ambtshalve afvoering staan, hetgeen ook steun vindt in verschillende stukken van het administratief dossier. Waar de wijkagent in het politieverlag, waaruit in de beslissing wordt geciteerd, heeft gesteld dat M. de status had van “afgevoerd – verlies van verblijfsrecht” sinds 27 september 2021, blijkt dat dit inderdaad als zodanig in de gegevenshistoriek staat vermeld en blijkt eveneens uit het administratief dossier dat dit te maken had met de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, die werd genomen op 27 september 2021. Waar verzoeker stelt dat ook uit de gegevens van de wijkagent blijkt dat de referentiepersoon woont op het adres, blijkt uit het voorstel van ambtelijke schrapping dat de politieagent bij verschillende woonstcontroles niet kon vaststellen dat de referentiepersoon op het officiële adres verbleef en dat de referentiepersoon zich bedient van een gsm-nummer met Nederlandse landcode. Er blijkt eveneens dat de wijkagent vermoedt dat verzoeker en de referentiepersoon veeleer in Nederland verblijven, maar wel een adres in België behouden. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker loonfiches heeft voorgelegd van de referentiepersoon waarop een adres van de referentiepersoon in Rotterdam wordt weergegeven.

Waar verzoeker verwijst naar een stuk 6 bij het verzoekschrift met de gegevens van de wijkagent, waarvan hij stelt dat die langs is geweest bij de referentiepersoon, blijkt inderdaad dat dit de agent is die ook het voorstel ambtelijke schrapping heeft gedaan. Evenwel uit het stuk 6, gevoegd door verzoeker, blijkt niets anders dan de contactgegevens van die wijkagent. In dat stuk wordt geen uitspraak gedaan over wel of geen regelmatige aanwezigheid van de referentiepersoon op zijn officieel adres. De Raad volgt aldus niet dat blijkt dat de gemachtigde zich niet heeft geïnformeerd over alle relevante elementen.

Bijkomend voert verzoeker in dit eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar licht hij niet toe op welke wijze de bestreden beslissing deze regelgeving schendt. Bovendien kan niet dienstig naar dit wetsartikel worden verwezen aangezien de bestreden beslissing in geen geval op deze bepaling steunt, noch zou moeten steunen. De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf van meer dan drie maanden in het kader van gezinshereniging in het licht van artikel 47/1 inuncto 47/3, § 3 van de Vreemdelingenwet, geen weigering van een machtiging tot verblijf in het kader van een humanitaire regularisatie. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij geeft een theoretische toelichting bij deze hogere rechtsnorm en stelt dat uit de stukken duidelijk blijkt dat verzoeker samen met de "neef" een gezin vormt. Hij wijst daarbij op de foto's van hem en de referentiepersoon die hij bij het verzoekschrift heeft gevoegd. Nu er sprake zou zijn van een hecht gezin, had de gemachtigde moeten rekening houden met een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, wat hij volgens verzoeker niet heeft gedaan. Immers, het is niet omdat volgens de gemachtigde verzoeker de referentiepersoon niet komt vergezellen, dat verzoeker zich niet kan bevinden in een situatie die dient beschermd te worden overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. Verzoeker herhaalt dat hij een gezinsleven heeft met de referentiepersoon en dat nergens wordt gemotiveerd welke motieven opgesomd in alinea 2 van artikel 8 van het EVRM de aantasting kunnen rechtvaardigen. Daarnaast beschermt artikel 8 van het EVRM ook het privéleven, ook in dit licht moet het onderzoek naar de proportionaliteit gevoerd worden. Verzoeker meent dat niet voldaan is aan het pertinentiecriteria in die zin dat de maatregel niet relevant is om het beoogde doel te bereiken. Wat betreft het proportionaliteitscriterium poneert verzoeker dat moeilijk kan aanvaard worden dat de beslissing proportioneel is en een legitiem doel nastreeft. En ten derde wijst verzoeker op het nieuwe criterium van de subsidiariteit. De maatregelen moeten de rechten van de burgers zoveel mogelijk vrijwaren en de overheid moet trachten haar doel te bereiken op een zo weinig mogelijk schadelijke manier. Essentieel is dat er een redelijke verhouding is tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling anderzijds. Volgens verzoeker geeft de gemachtigde geen antwoord op die vraag. De bestreden beslissing houdt met deze gegevens geen rekening en schendt bijgevolg artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt evenwel in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu stelt de gemachtigde dat niet blijkt dat verzoeker zich bij de referentiepersoon komt voegen, gezien de referentiepersoon regelmatig niet op het officieel adres kon aangetroffen worden en een GSM-nummer hanteert met een Nederlandse landcode. Ook wat betreft het gezinsleven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat onder meer betrekking heeft op het rekening houden met het gezinsleven bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, motiveert de gemachtigde dat blijkens het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een gezinscel vormt met de referentiepersoon. Hieruit blijkt dat de gemachtigde niet aanneemt dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn Nederlandse broer. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt immers dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu broers (ook al spreken de partijen in de beslissing of in het verzoekschrift soms van “broer” en dan weer van “neef”). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu voert verzoeker geen enkel betoog waaruit zou moeten blijken dat er tussen verzoeker en de referentiepersoon een bijkomend element van afhankelijkheid is aangetoond. In principe kan gezinshereniging in casu enkel worden toegestaan op grond van artikel 47/3, § 3 van de Vreemdelingenwet als er sprake is van een ander familielid dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door de Unieburger strikt behoeft, grond waarop de aanvraag ook werd ingediend. Verzoeker gaat hier in het geheel niet op in, noch licht hij enige afhankelijkheid in andere zin toe. Het feit dat verzoeker thans foto's voegt bij het verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk. Vooreerst mag de Raad in het annulatiecontentieux enkel rekening houden met stukken die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing, bijkomend en ten overvloede kan uit de foto's geen beschermingswaardig gezinsleven afgeleid worden in de zin van artikel 8 van het EVRM zoals supra toegelicht.

Nu geen beschermingswaardig gezinsleven is aangetoond, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een afweging in het licht van alinea 2 van artikel 8 van het EVRM, noch in het licht van een pertinentie criterium, het proportionaliteitsbeginsel, of in het licht van een subsidiairiteitsbeginsel. Nu de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze geen beschermingswaardig gezinsleven heeft aangenomen tussen verzoeker en zijn broer, kan er ook geen schade aan dit voorgehouden gezinsleven worden aangebracht, noch kan een recht worden aangetast door de thans bestreden overheidsmaatregel.

Waar verzoeker ook nog aanvoert dat ook in het licht van zijn privéleven een onderzoek naar de proportionaliteit van de maatregel had moeten gebeuren, herhaalt de Raad dat dit enkel kan verondersteld worden, mocht een beschermingswaardig privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM met een begin van bewijs aannemelijk worden gemaakt, quod non in casu.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In het derde middel voert verzoeker aan dat hij wegens zijn medische toestand niet geschikt is om te reizen en hij praktisch gezien niet naar zijn herkomstland kan terugkeren zonder een groot gezondheidsrisico te nemen. Een terugkeer zou een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende gesteld wordt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een*

intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

In casu poneert verzoeker, zonder enige toelichting, dat hij niet kan terugkeren zonder een groot gezondheidsrisico te nemen. Hiermee weerlegt verzoeker niet op afdoende wijze het advies van de ambtenaar-geneesheer die blijkens de motieven in de beslissing heeft gesteld dat verzoeker weliswaar een aangeboren afwijking heeft maar waarvan de ernst niet kan worden beoordeeld bij gebrek aan een grondige evaluatie. Verder kan de aandoening volgens de arts-adviseur de nood aan mantelzorg niet automatisch verantwoorden en werd de nood aan mantelzorg niet geobjectiveerd. Tot slot werd er geen medische zorg meegedeeld zodat het ook niet mogelijk is om na te gaan of eventuele zorgen die betrokkene zou behoeven beschikbaar zijn in zijn herkomstland.

In geen geval blijkt dat verzoeker een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting, zoals vereist door het EHRM alvorens van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te spreken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES